

Kladno 17. 5. 2020 - Rogate

Základ kázání: Mt 6,9-15 (text modlitby Páně) - Otče náš..., 379, 384, 583,

9 Vy se modlete takto: Otče náš, jenž jsi v nebesích, buď posvěceno tvé jméno.

10 Přijď tvé království. Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi.

11 Náš denní chléb dej nám dnes.

12 A odpusť nám naše viny, jako i my jsme odpustili těm, kdo se provinili proti nám.

13 A nevydej nás v pokušení, ale vysvobod' nás od zlého.

14 **Neboť jestliže odpustíte lidem jejich přestoupení, i vám odpustí váš nebeský Otec;**

15 **jestliže však neodpustíte lidem, ani váš Otec vám neodpustí vaše přestoupení.**

Zamyšlení

Sestry a bratři, modlitba Páně, zvaná také “Otče náš” je rozhodně nejznámější a nejpoužívanější modlitbou v celém křesťanství. Citujeme ji každou neděli a všichni ji říkáme nazpaměť. Stala se takovou samozřejmostí, že když se vynechá, nebo ji farář zapomene zařadit, všimne si toho skoro každý účastník bohoslužeb. Mnozí se takto modlíme od dětství.

Snad si také uvědomujeme, co všechno při této modlitbě říkáme. Modlíme se kolektivně, ale každý se ocitá sám před Bohem, komunikuje s ním. Modlitba Páně je naše mluva k Bohu, zdůrazňuje vztah člověka s Bohem. Slova modlitby Páně jsou exkluzivně jen pro tento vztah, pro komunikaci s Bohem. Jinak řečeno jsou to slova, která nemohou existovat jinak, nemohou mít význam mimo tuto komunikaci. Ježíš mluví o tom, aby modlitba byla osobním setkáním s Bohem.

Modlitba Páně nám klade otázku, kdo je vlastně Bůh? Je to Otec Ježíše Krista, náš Otec v nebesích. Když voláme “Otče náš, který jsi v nebesích”, zahajujeme dialog s Bohem a zároveň vyznáváme, kdo je náš Bůh. Voláme k němu s důvěrou a můžeme mu předložit své starosti. Otázka vztahu Boha a člověka je, zdá se, v dnešní společnosti tabu. Pojem bůh se stal citoslovcem. Lidé často vyslovují slovo bůh bez záměru oslovit Boha, bez zájmu o komunikaci, jde to z úst a ne ze srdce. Přitom modlitbou vstupujeme do komunikace s Bohem ústy, srdcem i duší.

Je to jedinečná chvíle. Voláme “Otče”, Bůh slyší a my mu můžeme říct vše, co máme na srdci, radosti a starosti, co těší a co zneklidňuje, co si přejeme.

Ježíš nás učí, abychom byli při modlitbě precizní. Rozhodující není množství slov a množství proseb, nýbrž účelovost. Jde o to vyjádřit v rozhovoru s Bohem to nejpodstatnější. Modlitba Páně ohraničuje náš prostor a vymezuje náš čas. Když se někdo takto modlí, je sám

jen se svým Bohem. Stojí jen před ním, a jen s ním. Není někde, nýbrž před Bohem, není s někým, nýbrž s Bohem. Je na zvláštním místě ve zvláštním čase. Ježíš nás učil modlitbě, která je teocentrická, je soustředěna na Boha a jeho vztah s každým z nás. Je soustředěna na Boha, ke kterému voláme s důvěrou “Otče” a není to jen titul, proto říkáme “Otče náš”. Ježíš učí, aby se takto modlil každý sám ve svém pokoji. I když se budu takto modlit sám ve svém pokoji, jak doporučuje Ježíš, budu říkat Otče náš, protože v této osobní komunikaci s Bohem jsem v obecnství s ostatními jeho dětmi a mými sourozenci v Kristu. V Bohu nikdo není sám, je v bratrském společenství, v němž každý je zván ke vztahu s Bohem, k rozhovoru s ním.

“Otče náš, který jsi na nebesích”... Je Bůh opravdu Otec? Zaslouží si naši důvěru? Miluje člověka, stará se o něj? Není to jen Bůh na nebesích, kterému je člověk lhostejný? Dopřává nám sluch, slyší naše nářky? Není to jenom nějaká energie, nějaký princip z počátku vesmíru a dějin? Není to matka příroda, jak často slycháme? Opakuji, že začátek modlitby Páně je vyznáním o tom, že mluvíme se suverénní entitou, která nás přesahuje, ale je zároveň imanentní, je nám blízko a slyší nás. Teocentrismus modlitby Páně ukazuje také na působení Boha ve světě, na jeho zájem o člověka, na jeho vztah s člověkem. Ukazuje na to, co Bůh již vykonal a na to, co ještě vykoná.

Voláme k Bohu s důvěrou a ve víře, a prosíme, aby se nám zjevil, aby nám zjevil své záměry s námi jako se svým stvořením. Prosíme, aby naplnil své sliby. Říkáme, zjev se nám, přijď tvé království. Prosíme, aby jeho vůle, zjevná v nebi, byla také na zemi. Prosíme o chléb, o odpuštění, o život v plnosti. Říkáme Bohu, že počítáme s ním, že čekáme na něho, na jeho péči. Bůh uzavřel s člověkem smlouvu. A my si přejeme, aby se uplatnilo, co je v této smlouvě. Přejeme si, aby se Boží láska projevila na nás.

Bůh nás vede, pomáhá nám v našich vzájemných vztazích, vybízí nám, abychom se naučili odpouštět. Odpuštění osvobozuje toho, kdo odpouští a toho, komu se odpouští. Otevírá nám cestu k Boží milosti.

Ježíšova výzva, abychom se obrátili na Boha touto modlitbou, se hodí do současné doby, kdy zůstáváme uzavřeni doma. Máme příležitost se obrátit k Bohu a modlit se v soukromí. Můžeme prosit Boha, aby o nás denně pečoval, prosíme o denní chléb, což může také znamenat o péči pro dnešek.

Modlitbu Páně zpravidla připojujeme na konec přímlov, ale není jejich závěrem, ani shrnutím všeho ostatního, co v přímlovách nezaznělo, jak někdy my faráři chybně uvádíme. Podle Ježíše je to vzor modlitby, ukázkou správného modlení, správného způsobu hovoru s Bohem. Ukazuje, co má obsahovat modlitba. Otčenáš obsahuje celkem 7 proseb. Je to 7 věcí, na které máme myslet, když se modlíme. Připomeňme si je v kostce.

Posvěť se jméno tvé - je to prosba, aby Bůh sám posvětil své jméno, které my lidé často znevažujeme, zneužíváme, vyslovujeme bezmyšlenkovitě, znesvěcujeme. **Přijď království tvé** - to má být naše přání i očekávání. **Bud' vůle tvá** - Boží vůle je shrnutá mimo jiné v Desateru Božích přikázání. Když toužíme po Boží vůli, jdeme vstříc Božímu království. **Chléb náš vezdejší dej nám dnes** - prosíme pro sebe, abychom měli z čeho žít. **Odpust' nám naše viny** - jestli v úvodu modlitby vyznáváme, kdo je Bůh, když voláme Otče náš, tady přiznáváme svoji vinu, s prosbou, aby nám Otec odpustil. **Neuved' nás k pokušení** - to je prosba, aby Bůh podržel svoji církev a nás v nejistých dobách. **Ale zbav nás od zlého** - to je poslední prosba, aby bylo poraženo zlo, v tomto světě, v nás lidech, abychom byli zbavení zla, i smrti.

V Modlitbě Páně je všechno, co patří do všech našich modliteb, vyznání Boha Otce, přiznání viny, prosby o odpuštění pro sebe i pro druhé. Všechno říkáme v souladu s Boží vůlí. S vírou, že milující Bůh ví, co potřebujeme, prosíme v modlitbě: Bože, bud' vůle tvá. Amen